

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 12P/322/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5711216396
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2013:5711216396.6

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa

L. M., O..XX.XX.XXXX,

zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine, dieťa rodičov matky K. M., O.. X.X.XXXX, V. U., H..T. X/XX, právne zastúpenej JUDr. Miriam Podhradskou, advokátkou so sídlom v Martine, J.Kráľa 18 a otca P.. V. M., O.. X.XX.XXXX, V. Y. XX, právne zast. JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom v Martine, Holubyho 5, mal.dieťa bytom ako matka, v konaní o návrhu matky o zvýšenie výživného, takto

rozhodol:

Otec je povinný s účinnosťou od 15.12.2011 prispievať na výživu maloletého L. M., O.. XX.XX.XXXX zvýšeným výživným v sume 110,-eur mesačne, zročným vždy do 20.-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky.

Dlh na výživnom za obdobie od 15.12.2011 do 30.6.2013 v sume 1170,-eur je otec oprávnený splácať v pravidelných mesačných splátkach po 10,-eur, zročných spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku uplatneného nároku sa návrh matky zamietá.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Týmto dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Martin sp.zn. 9C 161/2009 zo dňa 17.3.2010 vo všetkých výrokoch o plnení vyživovacej povinnosti na maloletého L. M..

odôvodnenie:

Návrhom podaným na tunajšom súde 15.12.2011 sa matka maloletého Jakuba domáhala zvýšenia výživného na sumu 180,-eur mesačne s účinnosťou od 1.12.2011. V návrhu uvádzala, že maloletý začal od septembra roku 2011 navštevovať prvý ročník základnej školy, zvýšili sa výdavky na jeho starostlivosť, na zakúpenie školských potrieb, oblečenia, navštevuje záujmové krúžky. Pri rozvodovom konaní sa rodičia dohodli na výživnom 50,-eur mesačne, pričom otec sa zaviazal platiť na maloletého L. stavebné sporenie vo výške 400,-eur ročne a životnú poisťku vo výške 66,59 eur štvrťročne, čo v prepočte predstavuje plnenie vo výške 105,40 eur mesačne.

V pôvodnom konaní súd vykonal dokazovanie výsluchom matky, otca, kolízneho opatrovníka, oboznámením sa s vyjadrením otca, oboznámením sa s vyjadrením matky a pripojenými spismi Okresného súdu Martin sp.zn. 16P/303/2006, 21P/74/2011, 12P/59/2011 a rozvodovým spisom 9C/161/2009 a zistil tento skutkový stav veci:

Rodičia maloletého dieťaťa nie sú manželia a spolu nežijú. Práva a povinnosti k maloletému dieťaťu boli upravené rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. 9C/161/2009 zo dňa 17.3.2010, kedy súd manželstvo rodičov rozviedol a schválil dohodu rodičov, na základe ktorej dieťa zveril do osobnej starostlivosti matke a otec sa zaviazal platením výživného vo výške 50,-eur mesačne s tým, že sa súčasne zaviazal platiť stavebné sporenie v prospech maloletého dieťaťa vo výške 400,-eur ročne a životnú poisťku vo výške 66,59 eur štvrťročne. Matka bola v tom čase zamestnaná v Kauflande s čistou mzdou 408,-eur, otec bol evidovaný ako nezamestnaný a poberal dávku v nezamestnanosti 570,-eur. Maloletý navštevoval materskú škôlku, kde sa hradil poplatok 33,-eur. Na úprave styku sa rodičia dohodli tak, že otec mal právo si dieťa vyzdvihnúť pred bytom matky a to každý druhý víkend v párnom týždni v mesiaci, v sobotu od 10,00 hod. s tým, že mal dieťa vrátiť matke nasledujúci deň do 16,00 hod.

Rozsudkom sp.zn. 16P/59/2011 zo dňa 21.11.2011 súd upravil styk otca s maloletým v širšom rozsahu a to tak, že otec bol oprávnený stretávať sa s mal. L. M. každý párný víkend od piatku 15,30 hod. do nedele 18,00 hod. s tým, že dieťa si prebral od matky pred bytom matky a odovzdával ho pred bytom matky, počas letných prázdnin v čase od 15.7. od 9,30 hod. do 31.7. do 19,00 hod. nepretržite a od 7.8. od 9,30 hod. do 22.8. do 19,00 hod., počas Veľkej noci v párnom roku od štvrtka 9,30 hod. do soboty 15,00 hod. nepretržite, v nepárnom roku od nedele 9,30 hod. do utorka do 15,00 hod., počas jarných prázdnin každý rok od nedele 9,30 hod. do stredy 9,30 hod., počas polročných prázdnin t.j. 30.1 každý rok od 15,30 hod. do 18,00 hod., počas Vianoc v nepárnom roku od 23.12. od 9,30 hod. do 30.12. do 19,00 hod., cez Štedrý deň v tom roku si ale matka dňa 25.12. o 9,30 hod. mohla prevziať dieťa a o 19,00 hod. si ho potom prevzal znovu otec, v párnom roku počas vianočných sviatkov bol otec oprávnený stretávať sa s maloletým v čase od 30.12. od 9,30 hod. do 6.1 nasledujúceho roka do 19,00 hod. a dňa 25.12. bol otec oprávnený stretnúť sa s dieťaťom od 9,30 hod. do 19,00 hod.. Otec bol oprávnený stretávať sa s mal.dieťaťom počas rodinných a iných sviatkov a to 10.3., 1.12.,17.7., 24.7., 6.12., 14.2., a to vždy od 15,30 hod. toho ktorého dňa do 18,00 hod.. Matka bola dieťa povinná k styku riadne pripraviť a rodičia boli v prípade, že by styk z vážnych dôvodov nemohol realizovať, oznámiť túto skutočnosť druhému rodičovi najneskôr v lehote 24 hodín pre započatím styku. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 23.12.2011.

Matka v priebehu celého konania na návrhu zotrvala. V pôvodnom konaní pred vyhlásením prvého rozsudku vo veci samej na pojednávaní uviedla, že od podania návrhu sa v jej pomeroch zmenilo to, že sa vrátila k svojmu pôvodnému zamestnávateľovi a to od 16.1.2012, odkedy pracuje vo firme AVANTI TOURS s.r.o.. Pred nástupom do tejto firmy pracovala v TESCO STORES s príjmom 437,-eur mesačne. Zamestnávateľa zmenila kvôli tomu, že firma sídli v Košútoch, teda v mieste jej bydliska a môže flexibilnejšie zabezpečiť starostlivosť o maloletého. Žije v trojizbovom byte, ktorý je v jej osobnom vlastníctve po majetkovom vysporiadaní s otcom dieťaťa v rámci BSM, kde sa bývalí manželia dohodli tak, že motorové vozidlo Chevrolet Calus roku výroby 2005 si ponechal otec, kupovali ho cca za 300.000,-Sk. Matka otcovi doplatila do sumy bytu 11.800,-€, prevzala platenie hypotéky, ktorú si manželia zobrali v roku 2006 v hodnote 600.000,-Sk a túto spláca mesačne sumami 210,18 eur, ktorý úver bude splácať 13.rokov. Zdravotný stav maloletého je dobrý s tým, že na jar a jeseň mu matka zakupuje Imunoglukán, ktorý predstavuje náklad cca 20,-eur a ktorý dieťa užíva na podporu imunity. Tieto sirupy kupuje zhruba 2x do roka, alebo podľa odporúčania lekárky. Otec platí výživné vo výške 50,-eur mesačne pravidelne a o príspevku na stavebné sporenie matka prehľad nemá. Inú vyživovaciu povinnosť než voči maloletému L. matka nemá.

Otec v priebehu celého konania s návrhom matky nesúhlasil, nesúhlasil s tvrdeniami, že synovi nič nekupuje. Tvrdil, že matka ho posielala k nemu bez ničoho, takže dieťa má u neho zakúpené veci na oblečenie, niekedy si ich zoberie so sebou aj domov. Otec žije v rodinnom dome so svojimi rodičmi, ktorým v období pred vyhlásením prvého rozsudku vo veci prispieval sumou 65,-eur mesačne. Stravovanie si riešil sám. Ide o dom s dvoma bytovými jednotkami. Rodičom prispieval len na vodu, elektrinu, kúrenie, ostatné náklady znášal sám. Otec od podania návrhu do súčasnosti zakúpil čiapku, šál, rukavice, zimnú vetrovku, zimné čižmy, hrubý sveter. Dieťa využíva tieto veci u neho. Pri príležitosti narodenín alebo Vianoc mu zakupoval darčeky, kozmetiku cca za sumu 30,-eur. Dieťaťu hradí mobilný telefón sumou 3,-€ a prepláca mu faktúry. Keďže dieťa je u neho prihlásené na trvalý pobyt, platil za neho poplatky za komunálny odpad. V čase svojej prvej výpovede pred súdom bol otec zamestnaný v Matici slovenskej a podľa jeho vyjadrenia dosahoval priemerný čistý príjem cca 580,-eur mesačne. Životnú poisťku a stavebné sporenie synovi platil, zmluvy či už poisťnú alebo zmluvu ohľadne stavebného sporenia uzatváral ešte počas trvania manželstva. Zmluva o stavebnom sporení je uzavretá do 18.roku dieťaťa, životná poisťka do veku 25.rokov. Po Novom roku 2012 dieťaťu zakupoval otepľovačky, slipy,

ponožky, tielko, mikiny, ktoré sa nachádzajú u neho a dieťa ich používa u neho. Dieťaťu tiež zakupoval vitamínové doplnky, ktoré dieťa užíva u neho prípadne si ich zoberie so sebou domov. Náklady na balenia v množstve 60 až 100 ks predstavujú okolo 20,-eur mesačne. V tom období otec nevlastnil majetok žiadne väčšej hodnoty len motorové vozidlo, ktoré získal v rámci vyporiadania BSM. Zo sumy 11.800,-€, ktorú obdržal od matky dieťaťa v roku 2010 túto sumu vrátil rodičom, ktorí ho predtým finančne podporovali. V domácnosti, v ktorej býva žijú štyri osoby, vlastníci rodinného domu sú rodičia a s nimi býva ešte mladší brat otca. V tom období všetci štyria pracovali a spolu sa podieľali na úhradách nákladov na vodu, elektrinu a kúrenie. Otec si varí a perie sám. Na byt, ktorý si bývalí manželia pôvodne kúpili za 800.000,-Sk prispela otcovi sumou 200.000,-Sk matka titulom určitej formy výplatku z domu. Po rozvode manželstva, keď sa otec vrátil bývať domov k rodičom, jej túto sumu vrátil. Rodičom tiež vrátil sumu 100.000,-Sk, ktorú mu rodičia požičali. Pokiaľ šlo o stavebné sporenie, tak prvú zmluvu o stavebnom sporení, v ktorej bolo oprávnené maloleté dieťa, otec podpísal ešte počas trvania manželstva a prispieval na toto sporenie výlučne sám zo svojho príjmu. Tvrdil, že bez jeho vedomia a súhlasu bývalá manželka, teda matka dieťaťa previedla stavebnú zmluvu na svoje meno. Keď na to prišiel, matka dieťaťa vrátila peniaze, čo bolo okolo 2900,-€. Toto bolo dôvodom, prečo on zmluvu o stavebnom sporení (číslo, ktoré je uvedené v rozvode rozsudku rodičov mal.) zrušil, peniaze vybral a založil v roku 2010 novú zmluvu o stavebnom sporení v čase, keď manželia ešte právoplatne rozvedení neboli. Na túto zmluvu on potom prispieval sumu 400,-€ ročne. S tým sa snažil zabrániť tomu, aby s peniazmi nakladala bývalá manželka. Pretože v roku 2010 bol bez príjmu, sumu, ktorú získal z pôvodného stavebného sporenia použil pre svoje potreby, jednak na platenie nového sporenia a životnej poisťky, kúpil z toho veci pre dieťa a zakúpil televízor. Tvrdil, že pred rozvodom manželstva pracoval u Mesta Martin. K ukončeniu pracovného pomeru došlo z jeho strany v apríli 2009. Pracovný pomer mal dohodnutý na dobu určitú a v tom čase sa menili pomery na Mestskom úrade Martin. Na základe uznesenia bol nútený prepustiť 10% svojich podriadených. On s tým nesúhlasil, lebo by sa zmenila funkčnosť jeho odboru, a preto ukončil túto prácu. Dlhšiu dobu predtým si hľadal zamestnanie na iných miestach. Príjem u Mesta Martin dosahoval cca 700,-eur v čistom.

Kolízny opatrovník pred vyhlásením prvého rozsudku vo veci samej uviedol, že komunikácia medzi rodičmi je nulová, z čoho vyplýva aj problém financovania potrieb maloletého dieťaťa. Doporučil zvýšiť výživné podľa možností a schopností otca s prihliadnutím na vek a potreby dieťaťa.

Pred svojím prvým rozhodovaním vo veci sa súd oboznámil aj s listinami, preukazujúcim príjmy a životné náklady účastníkov konania.

Zo správy Turčianskeho kultúrneho strediska Martin súd zistil, že otec dieťaťa u nich pracoval v období od 1.9.2010 do 14.6.2011, kedy rozviazal pracovný pomer dohodou, pričom jeho priemerný čistý príjem v tomto období predstavoval sumu 415,-eur.

Zo správy Matice slovenskej Martin súd zistil, že otec dieťaťa u nich pracuje od 16.5.2011 s priemerným čistým mesačným zárobkom vo výške cca 596,-eur.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine ohľadne poberania rodinných prídavkov súd zistil, že matka dieťaťa poberá rodinné prídavky na maloleté dieťa vo výške 22,01 eur.

Zo správy bývalého zamestnávateľa matky Kaufland SR súd zistil, že matka dieťaťa pracovala u tohto zamestnávateľa od 14.8.2009 do 8.8.2011, pracovný pomer bol skončený dohodou a v tomto období dosiahla priemerný čistý mesačný príjem vo výške 480,-eur.

Zo správy zamestnávateľa matky TESCO STORES SR súd zistil, že matka u tohto zamestnávateľa pracovala od 8.8.2011 do 15.1.2012, a v rámci pracovného pomeru dosiahla priemerný čistý príjem vo výške 470,-eur mesačne. V januári 2012 mala príjem aj 42,72 eur na základe dohody o vykonaní práce.

Z potvrdenia firmy AVANTI TOURS mal súd preukázané, že matka pracuje v tejto firme od 16.1.2012 a vo februári 2012 dosiahla príjem 428,-eur.

S prihliadnutím na ustanovenia §§ 62, 75, 77 a 78 Zákona o rodine, hodnotiac vykonané dokazovanie súd 2.4.2012 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým otca zaviazal prispievať na výživu maloletého dieťaťa výživným v sume 110,-eur mesačne s účinnosťou od 15.12.2011 vždy do 15.-teho dňa v mesiaci vopred

k rukám matky. Nedoplatok na výživnom splatný za obdobie od 15.12.2011 do 31.3.2012 v sume 210,- € zaviazal otca splácať v splátkach po 10,-€ spolu s bežným výživným. Vo zvyšku uplatneného návrhu návrh matky súd zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá na ich náhradu právo. Tým zmenil rozsudok Okresného súdu Martin sp.zn. 9C 161/2009 zo dňa 17.3.2010 v časti o výživnom na maloleté dieťa.

Pri tomto rozhodovaní okresný súd vychádzal zo skutočností, že výživné na mal. dieťaťa bolo naposledy upravené v roku 2010, kedy súd prihliadal na vtedajšie majetkové pomery rodičov. Od tohto obdobia do podania návrhu matkou uplynuli dva roky, kedy sa podstatne zmenili pomery na strane dieťaťa, ale aj na strane rodičov. U dieťaťa sa zvýšili životné náklady v súvislosti s nástupom do základnej školy, avšak zmenili sa pomery aj na strane otca, keďže v čase posledného rozhodovania bol nezamestnaný a poberal dávku v nezamestnanosti vo výške 570,-eur mesačne. V čase vyhlásenia prvého rozsudku v apríli 2012 otec pracoval v Matici slovenskej s priemerným čistým príjmom 596,-€ a matka, ktorá v čase rozvodového konania bola zamestnaná v Kauflande s príjmom 408,-€ je v súčasnosti zamestnaná s príjmom 428,-€ mesačne a poberá aj rodinné prídavky na jedno dieťa.

Súd mal preto za to, že pomery na strane dieťaťa odôvodnili zvýšenie výživného na sumu 110,-eur mesačne, ktoré výživné je určené na pokrytie bežných potrieb maloletého dieťaťa, ktorými sú strava, oblečenie, bývanie a pravidelné náklady v súvislosti s návštevou základnej školy. súd konštatoval, že výživné má spotrebný charakter a je určené na krytie bežných denno-denných potrieb, ktoré suma naposledy určená vo výške 50,-eur nepokrývala.

Argumenty otca, týkajúce sa nesúhlasu s platením vyššie výživného z dôvodu platenia stavebného sporenia a životnej poisťky súd nezohľadnil a poukázal na skutočnosť, že tieto inštitúty majú charakter sporiaci a dlhodobý, a maloleté dieťa až do dovŕšenia veku plnoletosti nemá v týchto finančných produktoch, uzavretých otcom nijaký osov z hľadiska uspokojovania denno-denných potrieb. Nakladanie s týmito finančnými produktami je prakticky do dospelosti dieťaťa v rukách otca, ktorý ich môže podľa svojej vôle zrušiť, zmeniť účel použitia podľa svojho uváženia a teda uvedené v príkrom rozpore so účelom plnenia vyživovacej povinnosti povinného rodiča. Samozrejme otcovi nič nebráni, aby na báze dobrovoľnosti takto uzavreté záväzky vo vzťahu k stavebnej sporiteľni resp. poisťovni plnil i naďalej, avšak za súčasného plnenia vyživovacej povinnosti, ktorá mu bola určená rozhodnutím súdu.

Súd konštatoval, že u otca neboli zistené skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že otec hospodári s majetkom, ktorý výrazne prekračuje jeho príjmy, dosahované zo závislej činnosti. Okrem toho otec nemá inú vyživovaciu povinnosť, táto nepridudla ani matke.

Pokiaľ predchádzajúcim rozhodnutím súdu bola schválená dohoda o výživnom v tom smere, že druhá časť výživného má sporiaci charakter, je nutné konštatovať, že z hľadiska Zákona o rodine je možné aplikovať aj inštitút tvorby úspor, avšak tento je potrebné aplikovať tým spôsobom, že peňažné prostriedky sú vkladane na osobitný účet maloletého dieťaťa, s ktorým má právo disponovať oprávnený rodič dieťaťa, t.j. ten, komu je dieťa zverené do osobnej starostlivosti s tým, že na čerpanie týchto prostriedkov je nevyhnutný súhlas súdu. Preto ak sa otec zaviazal na úhradu vyššie uvedených platieb, tento záväzok môže vykazovať známky občiansko-právneho vzťahu, avšak pre otca z pohľadu podieľania sa na plnení vyživovacej povinnosti nemá prakticky žiadny právny význam. Osobitne za situácie, kedy bežné výživné určené vo výške 50,-eur evidentne nezodpovedá potrebám dieťaťa.

Voči rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 2.4.2012 podali odvolanie matka aj otec dieťaťa.

O odvolaní účastníkov konania rozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd odvolací a ten uznesením sp.zn. 8CoP/65/2012 zo dňa 28.8.2012 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vo svojom rozhodnutí krajský súd konštatoval, že vychádzajúc zo skutkového stavu tak, ako bol doposiaľ zistený pred prvostupňovým súdom bol aj odvolací súd toho názoru, že od posledného rozhodnutia o výške výživného, od ktorého uplynula doba dvoch rokov došlo k podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcej stanovenie vyššieho, než naposledy určeného výživného na maloletého L.. Tak ako prvostupňový tak aj odvolací súd videl podstatnú zmenu pomerov nie len v odstupe čase od poslednej úpravy, v zhoršenom zdravotnom stave dieťaťa, ale aj najmä v tom, že v predchádzajúcom

období maloletý L. navštevoval materskú škôlku a v súčasnosti je žiakom základnej školy. Odvolací súd však poukázal na skutočnosť, že výšku výživného súd neurčuje len v závislosti od odôvodnených potrieb maloletého dieťaťa, ale aj od schopností a možností povinného, to znamená jeho rodičov. V tomto prípade krajský súd vytkol prvostupňovému súdu, že tento nevykonal dostatočné dokazovanie a skutkový stav nezistil úplne správne a preto rozhodol predčasne. Prvostupňový súd sa v konaní totiž nezaoberal všetkými rozhodujúcimi otázkami, ktoré boli účastníkmi konania - rodičmi maloletého dieťaťa vznesené. Prvostupňový súd sa nezaoberal námietkami matky ohľadne toho, že otec dieťaťa ukončil pracovný pomer u svojho prechádzajúceho zamestnávateľa dohodou bez udania dôvodu a tým pádom sa vzdal možnosti vyššieho príjmu, ktorý dosahoval. Tiež sa okresný súd náležite nezaoberal tvrdeniami otca o výbere finančných prostriedkov v sume 2900,-€ zo stavebného sporenia. Na druhej strane okresný súd sa dôsledne nezaoberal tým, prečo matka dieťaťa trikrát zmenila svoje zamestnanie, a či v tomto smere sa jednalo o skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie súdu. Súd mal tiež zobrať do úvahy rozšírenie styku otca s dieťaťom v dôsledku čoho náklady otca na syna stúpili. K otázke nadobudnutia majetku z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze manželstva však odvolací súd zastával stanovisko, že v danom prípade každému z rozvedených manželov sa dostalo zásadne rovnaké majetkové plnenie a preto na uvedenú skutočnosť pri rozhodovaní o výške výživného nemožno prihliadať v smere posudzovania jednotlivých schopností a možností rodičov dieťaťa.

Po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu prvostupňový súd doplnil dokazovanie v naznačenom smere, doplnil dôkazy, preukazujúce príjmy a životné náklady účastníkov konania od apríla 2012, oboznámil sa s podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp.zn. 13T 48/2010 dnes 2T 80/2013, vykonal dožiadania na Prvú stavebnú sporiteľňu a.s. a dopočul účastníkov konania.

Predovšetkým v roku 2012 došlo k dôležitej zmene v živote otca maloletého dieťaťa. Súd totiž zo spisu Okresného súdu Martin ale aj z výpovede otca zistil, že rozsudkom Okresného súdu Martin sp.zn. 13T 48/2010 zo dňa 22.2.2012 bol otec dieťaťa uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods.1 písm.b/, ods.2 písm.a/ Tr.zák., sčasti podľa § 326 ods.1 písm.b/, ods.2 písm.a/, písm.b/ Tr.zák. a z pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods.1 písm.a/, ods.2 písm.a/ Tr.zák. sčasti podľa § 375 ods.1 písm.a/, ods.2 písm.a/, písm.b/ Tr.zák. pre skutok, ktorého sa dopustil ako zamestnanec Územnej samosprávy, vykonávajúci prácu vedúceho odboru evidenčných a správnych služieb Mestského úradu v Martine v presne nezistený deň vo februári 2009 a v apríli 2009. Za to mu bol uložený podľa § 326 ods.2 Tr.zák., § 36 písm.j, § 37 písm.h/, § 41 ods.1 Tr.zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4.roky na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods.2 písm.a/ Tr.zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Rozsudok Okresného súdu Martin bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 22.8.2012 sp.zn. 2To 67/2012 zrušený vo výroku o treste pri nezmenenom výroku o vine a krajský súd na základe § 322 ods.3 Tr.por. pri nezmenenom výroku o vine otca podľa § 326 ods.2 Tr.zák., § 38 ods.2 Tr.zák., § 36 písm.j/ Tr.zák., § 37 písm.h/, § 41 ods.1 Tr.zák. odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, pričom podľa § 48 ods.2 písm.a/ Tr.zák. otca na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal otec dieťaťa prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd SR. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Tdo 8/2013 zo dňa 21.5.2013 bol doručený na Okresný súd Martin až 29.5.2013. Týmto rozsudkom Najvyšší súd SR konštatoval, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 22.8.2012 sp.zn. 2To 67/2012 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 321 ods.1 písm.d/, ods.3, § 322 ods.3 Tr.por., § 326 ods.1 písm.b, ods.2 písm.a/, písm.b/ Tr.zák. a § 41 ods.1 Tr.zák. v neprospech obvineného - otca. Napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Martin z 22.2.2012 sp.zn. 13T 48/2010. Okresnému súdu Martin prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Po oboznámení sa s rozsudkom Najvyššieho súdu SR bolo zrejmé, že najvyšší súd nevytýkal napadnutým rozhodnutiam zistenie skutkového stavu veci, ale právnu kvalifikáciu skutku obvineného otca. Poukázal na skutočnosť, že v čase spáchania skutku obvinený otec nebol v postavení verejného činiteľa, nakoľko mu nebola zákonom zverená právomoc na rozhodovanie v oblasti brannej povinnosti. Obvinený otec od počiatku neplnil žiadnu svoju zákonnú povinnosť, vyplývajúcu mu z funkcie vedúceho odboru a od počiatku konal mimo svojich právomocí, pričom využil omyl poškodených, čím ich poškodil

na ich právach. Ak napriek tomu okresný súd konanie obvineného posúdil v oboch vytýkaných skutkoch ako pokračovací zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa, porušil zákon v neprospech obvineného otca. V dôsledku nesprávneho záveru o vine obvineného došlo potom k porušeniu zákona i pri rozhodovaní u uložení úhrnného testu v neprospech obvineného otca. Uvedené pochybenie mal napraviť krajský súd na podklade odvolania obvineného, čo však neurobil, čím porušil zákon v neprospech obvineného.

Na základe vyššie spomínaného rozsudku Okresného súdu Martin a odvolacieho Krajského súdu v Žiline otec dieťaťa začal vykonávať uložený trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach - Šaci od 1.9.2012 a zotrval v ňom až do 21.5.2013, keď bol z výkonu trestu odňatia slobody prepustený v súvislosti so zrušujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu SR.

V súčasnosti je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, pretože svoj pracovný pomer u posledného zamestnávateľa Matice slovenskej, kde pracoval až do augusta 2012 ukončil dohodou v súvislosti s právoplatným odsúdením a nastúpením do výkonu trestu odňatia slobody k 31.8.2012. Podľa jeho vyjadrenia, uskutočneného prostredníctvom jeho právneho zástupcu otec neprišiel o zamestnanie v dôsledku trestného stíhania, ale v dôsledku tej skutočnosti, že bol fyzicky zobratý do väzby v súvislosti s právoplatným vyššie uvádzaným rozsudkom krajského súdu v období, keď ešte nemal k dispozícii ani právoplatný rozsudok krajského súdu a nemohol požiadať o odklad výkonu trestu. Približne 8 dní po vyhlásení rozsudku krajského súdu bol totiž otec eskortovaný do výkonu trestu odňatia slobody bez toho, aby mu bola daná možnosť usporiadať jeho rodinné záležitosti a preto ukončil svoj pracovný pomer prostredníctvom splnomocnencov svojich rodičov, ktorí ho zastupovali a v jeho mene zamestnávateľovi navrhli ukončenie pracovného pomeru (v Matici slovenskej v Martine). Z potvrdenia tohto posledného zamestnávateľa otca o príjme otca za posledných 12 mesiacov pred ukončením pracovného pomeru súd zistil, že v Matici slovenskej v Martine otec dosiahol priemerný čistý príjem 607,87 eur. V súčasnosti je otec nezamestnaný, zaevidovaný ako uchádzač o zamestnanie a v čase nového rozhodovania súdu mu ešte nebola stanovená podpora v nezamestnanosti, teda bol bez akéhokoľvek príjmu a podľa jeho vlastného vyjadrenia ho finančne podporujú rodičia.

V súvislosti s argumentáciou otca ohľadne ukončenia pracovného pomeru u Mesta Martin v roku 2009 však súd zistil, že v trestnom konaní, ktoré voči obvinenému otcovi mal. L. stále nie je ukončené, bolo otcovi vznesené obvinenie dňa 23.4.2009 a už 24.4.2009 otec podal Mestu Martin žiadosť o ukončenie pracovného pomeru dohodou, na ktorú Mesto Martin reagovalo listom z 24.4.2009, ktorým súhlasilo s ukončením pracovného pomeru dohodou k 30.4.2009. V tejto súvislosti je síce nutné dať za pravdu otcovi dieťaťa, že pracovný pomer v Meste Martin mal dohodnutý na dobu určitú do konca augusta 2009 a že otec produkoval aj dôkazy ohľadne toho, že sa pokúšal získať iné zamestnanie, teda že preukázal istú nespokojnosť v zamestnaní, ktoré vykonával, avšak vzhľadom na bezprostredný časový odstup od vznesenia obvinenia v trestnom konaní do podania žiadosti o ukončenie pracovného pomeru dohodou Mestu Martin je nutné konštatovať, že ukončenie tohto pracovného pomeru bolo bezprostredne motivované začatím trestného stíhania voči otcovi.

Podľa potvrdenia Mesta Martin v období od mája 2008 do apríla 2009 otec dosiahol priemerný čistý zárobok 952,20 eur.

Ako zistil súd zo spisu 9C/161/2009, pod ktorou sp.značkou sa viedlo konanie o rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa, touto skutočnosťou sa súd v čase rozvodového konania rodičov maloletého nezaoberal a vychádzal zo skutočností, že otec v dôsledku ukončenia pracovného pomeru v Meste Martin, bol v čase rozvodového konania nezamestnaný s príjmom z dávky nezamestnanosti cca 580,-€.

Podľa potvrdenia súčasného zamestnávateľa matky AVANTI TOURS matka dosiahla v roku 2012 priemerný čistý zárobok vo výške 422,67 eur, súčasne však dosahovala z dohody o pracovnej činnosti, na základe ktorej pracovala v obchodnej spoločnosti TESCO STORES v roku 2012 až do februára 2013 priemerný čistý príjem 53,59 eur mesačne. Z toho vyplýva, že matka dieťaťa v roku 2012 a do júna 2013 dosahovala priemerný príjem z dvoch zamestnaní cca 475,-eur mesačne.

Podľa vyjadrenia matky táto však ukončila pracovno-právny vzťah v Tesco dohodou vzhľadom na skutočnosť, že jej čistá hodinová mzda predstavuje 1,50 eur pri veľkom pracovnom nasadení a časovom obmedzení. Takže podľa jej výpovede po 30.6.2013 už príjem matky nebude zvyšovaný o príjem zo zamestnania v Tesco. Svoj návrat k pôvodnému zamestnávateľovi matka na pojednávaní zdôvodnila

tu skutočnosťou, že v cestovnej kancelárii pracovala v roku 2002 až 2009 nepretržite pričom počas materskej dovolenky tam pracovala na základe dohody o vykonaní práce. Po návrate z materskej dovolenky jej majiteľka cestovnej kancelárie nevyšla v ústrety v súvislosti s jej potrebami ohľadne starostlivosti o dieťa a preto bola nútená ukončiť pracovný pomer v cestovnej kancelárii dohodou. Následne nastúpila do Kauflandu, kde pracovala v čase rozvodového konania od 5,00 hod. do 13,30 hod., v tom čase mohla ešte rátať s pomocou otca pri starostlivosti o dieťa. Následne sa zamestnala v Tescu, kde bola pružná pracovná doba, pracovný pomer mala dohodnutý na neurčito. Pracovala tam rok a deväť mesiacov a tiež ukončila pracovný pomer dohodou. Z Tesca odišla pracovať znova do cestovnej kancelárie vzhľadom na dohodu s majiteľkou kancelárie, ktorá pri otvorení novej pobočky jej prisľúbila ústretovosť pri opatere syna a možnosť čerpať dovolenku počas letných mesiacov a ako bonus jej poskytla letnú dovolenku, ktorú by si matka dieťaťa z platu nemohla dovoliť. Pracovný pomer má uzavretý na dobu neurčitú. Keďže pracuje v mieste bydliska, odpadli jej náklady na dochádzku do práce. Matka tiež uviedla, že otec vedel o dôvodoch zmeny zamestnania, nešlo z jej strany o nejaké skákanie zo zamestnania do zamestnania, ale o hľadanie najvhodnejšieho riešenia pre ňu a dieťa. Ďalej matka pri svojom novom výsluchu uviedla, že jej majetkové pomery oproti situácii pred prvým rozhodnutím okresného súdu sa nezmenili, zvýšil sa len nájom na sumu 152,38 eur a úhrady za klub detí zo sumy 12,50 eur na 17,-eur. Dieťa je momentálne v druhom ročníku základnej školy, hrá futbal, v dôsledku čoho jej vznikajú zvýšené náklady na nákup kopačiek, haloviek, ktoré treba nakupovať každé tri mesiace a kopačky na trávnik raz do roka. Dieťa stále užíva lieky na podporu imunity. Minulý rok sa naučilo lyžovať, v čom ho matka podporuje, chodí lyžovať 1x do týždňa, pričom náklady na vek stoja 5,90€. Otec na dieťa platil výživné pravidelne a to aj počas výkonu trestu odňatia slobody, preto matka potvrdila, že ku dňu rozhodnutia súdu na bežnom výživnom nebol dlh.

Otec dieťaťa v konaní produkoval dôkazy, z ktorých vyplynulo, že stále platí na dieťa štvrtročne poisťku vo výške 66,59 eur. Zotrvával na tvrdeniach, akým spôsobom použil sumu 2900,-€ zo stavebného sporenia.

V súvislosti s prešetrovaním použitia prostriedkov zo stavebného sporenia súd vykonal dožiadania aj na Prvú stavebnú sporiteľňu a.s. so sídlom v Bratislave. Z jej oznámení (čl.270 a 177) súd zistil zmluvu o stavebnom sporení č.XXXXXXXXXX uzavrel otec 22.2.2005. Dňa 28.4.2009 požiadala pani M. o zmenu adresy trvalého bydliska a na základe jej žiadosti z 28.4.2009 zmluva zanikla prevodom. Finančné prostriedky vo výške 2946,86 € boli 4.5.2009 prevedené na K. M., O.. X.X.XXXX. Zmluva o stavebnom sporení č.2661951603 bola uzavretá v zastúpení otcom dňa 22.4.2010, kedy otec podpísal aj čestné prehlásenie zákonného zástupcu stavebného sporenia pri junior extra tarife. Od uzavretia zmluvy nebola vykonaná žiadna jej zmena a k dnešnému dňu (2.4.2013) je stav na účte 782,24 eur.

Súd potom ďalej zistil z oznámenia Prvej stavebnej sporiteľne, že na novej zmluve o stavebnom sporení, uzavretej dňa 22.4.2010 bola vykonaná platba 400,-€ otcom 25.10.2010 a v roku 2011 dve platby po 200,-€ v dňoch 16.6.2011 a 15.11.2011. V roku 2012 a 2013 na účet stavebného sporenia nebola vykonaná žiadna platba.

Z vysvetlenia otca na pojednávaní vyplynulo, že v roku 2012 sa pokúsila vykonať platby v jeho mene jeho matka, avšak pre uvedenie zlého čísla účtu vklad na účet stavebného sporenia nebol vykonaný a v roku 2013 pre nezamestnanosť a pobyt vo výkone trestu odňatia slobody ešte vklad on sám nevykonával, ale do konca roka 2013 tak urobiť môže.

Ohľadne použitia prostriedkov zo starej zmluvy o stavebnom sporení cez 2900,-€, ktoré otec vybral ešte za trvania manželstva (rozsudok o rozvode rodičov nadobudol právoplatnosť 6.5.2010) otec uviedol, že ich použil na zariadenie domácnosti po rozvode manželstva tak, ako už uviedol v predchádzajúcom konaní.

Pri posudzovaní nárokov dieťaťa vychádzal súd rovnako ako predtým z ustanovení § 62 a nasledujúcich Zákona o rodine (zák.č.36/2005 Z.z.).

Podľa § 62 ods.1 Zákona o rodine (Zákon č.36/2005 Z.z.), plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods.2 Zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 62 ods.4 prvá veta Zákona o rodine, pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará.

Podľa § 62 ods.5 Zákona o rodine výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 65 ods.1 Zákona o rodine ak rodičia maloletého dieťaťa spolu nežijú, súd upraví rozsah ich vyživovacej povinnosti, alebo schváli dohodu o výške výživného.

Podľa § 75 ods.1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na nepriaznivé majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 77 ods.1 Zákona o rodine, právo na výživné sa nepremlčuje, možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie za dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 78 ods.1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Vzhľadom už na predtým vykonané a po zrušení prvostupňového rozsudku na doplnené dokazovanie súd dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako v predchádzajúcom konaní a totiž, že sú dané predpoklady pre zmenu pôvodného rozhodnutia o určení výživného na maloletého L. a to vzhľadom na zmenu pomerov na strane dieťaťa, ale aj na strane jeho rodičov. Predovšetkým v čase posledného rozhodovania súdu končilo dieťa druhý ročník základnej školy. V čase posledného rozhodovania o vyživovacej povinnosti pri rozvoze jeho rodičov bolo dieťa žiakom materskej školy. Je teda zrejmé, že v súvislosti s nástupom povinnej školskej dochádzky sa potreby dieťaťa radikálne zmenili. Nemožno však opomenúť, že oproti stavu v roku 2010 od roku 2011 je podstatne rozsiahlejším spôsobom upravený styk otca s dieťaťom. Otec trávi s dieťaťom podstatne viac času, čím mu vznikajú samozrejme ďalšie náklady a naopak matka, v dňoch, keď je dieťa s otcom náklady každodennej starostlivosti o dieťa šetrí. Matka dieťaťa si svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu plní predovšetkým osobnou starostlivosťou o dieťa, starostlivosťou o domácnosť, ktorú s dieťaťom vedie, a úhradou nákladov tejto domácnosti. V čase rozvodového konania rodičov maloletého bol príjem matky nižší, ako je v súčasnosti, keď do 30.6.2013 mala matka príjem z dvoch zamestnaní a to zo zamestnania na základe dohody o pracovnej činnosti v obchodnej spoločnosti TESCO STORES a na základe pracovného pomeru v cestovnej kancelárii AVANTI TOURS. Je pravdou, že matka od posledného rozhodovania trikrát zmenila zamestnanie, súd jej však uveril, a dal za pravdu, že hľadala najvhodnejšie riešenie pre seba a dieťa v čase, keď zostala sama so starostlivosťou o dieťa po rozvoze manželstva a snažila sa zabezpečiť alebo nájsť zamestnanie, ktoré by jej prinieslo jednak príjem, z ktorého by mohla seba a maloleté dieťa živiť a ktoré by jej vzhľadom na pracovnú dobu umožnilo starať sa o dieťa. Aj keď je jej príjem z pracovného pomeru v súčasnosti mierne nižší ako bol u predposledného zamestnávateľa TESCA z hlavného pracovného pomeru, je možné pochopiť, že sa snažila jednak vrátiť do zamestnania, ktoré dôverne poznala pred nástupom na materskú dovolenku, a z ktorého jej plynú aj iné benefity, napríklad letná dovolenka poskytnutá zamestnávateľom, prípadne ústretovosť zamestnávateľa v súvislosti so starostlivosťou o maloleté dieťa. Preto u matky súd nezistil skutočnosti, ktoré by viedli k záveru, že sa bez vážneho dôvodu vzdala výhodnejšieho zamestnania.

Pokiaľ ide o otca dieťaťa tu súd zistil, že oba pracovné pomery, v ktorých otec naposledy pracoval a to tak pracovný pomer v Matici slovenskej a tak pracovný pomer u Mesta Martin, kde otec dosahoval najvyšší príjem, boli ukončené v súvislosti s trestným stíhaním otca, ktoré v čase rozhodovania súdu stále nebolo ukončené.

Aj keď otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu argumentoval skutočnosťou, že vzhľadom na neexistenciu právoplatného odsúdenia platí u neho prezumpcia neviny, a zamestnanie u posledného

zamestnávateľa stratil v dôsledku výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol nariadený pre nepodmienečné odsúdenie v dôsledku zlej kvalifikácie skutku otca tak prvostupňovým ako aj odvolacím súdom, a nebyť toho, mohol byť skutok otca kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzích práv, čo by umožňovalo uložiť podstatne nižší trest, prípadne trest podmienený, je zrejme, že svoje zamestnanie u Mesta Martin ukončil dohodou bezprostredne po vznesení obvinenia voči nemu, a svoj pracovný pomer u Matice slovenskej otec skončil v čase nástupu do výkonu trestu odňatia slobody.

Z rozsudku Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho súd zistil, že Najvyšší súd predchádzajúcemu konaniu nevytkol nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, resp. nie je možné z neho usúdiť, že by v prípade obvineného otca boli pochybnosti o tom, či sa skutok vôbec stal, alebo či je tento skutok vôbec trestným činom; Najvyšší súd vytýkal predchádzajúcemu konaniu nesprávne právne posúdenie skutku obvineného otca, to znamená nesprávnu kvalifikáciu, ktorá mala dopad aj na charakter uloženého trestu. Preto nie je možné predpokladať, že by v novom konaní pred Okresným súdom Martin prípadne pred odvolacím Krajským súdom v Žiline pri inom pohľade na kvalifikáciu skutku obvineného otca, ktorý naznačil Najvyšší súd SR mohlo trestné konanie voči obvinenému otcovi skončiť inak než s najväčšou pravdepodobnosťou uznaním viny z už správne kvalifikovaného trestného činu (trestných činov). Preto vzhľadom na námietky, ktoré mal aj Najvyšší súd SR k predchádzajúcim rozsudkom, je možno dôvodne predpokladať, že sa otec skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu dopustil a že tieto skutky sú trestným činom. Okresný súd Martin je toho názoru, že si môže aj v občianskom súdnom konaní dovoliť takýto právny predpoklad, aj keď samozrejme súdu v tomto type konania nesvedčí právo uznať vinu, či uložiť trest. V každom prípade však je nesporné, že voči otcovi je stále vedené trestné konanie pre úmyselnú trestnú činnosť, a je aj dôvodný predpoklad, že sa tejto činnosti skutočne dopustil. Preto ak otec v minulosti prišiel o zamestnanie v súvislosti so svojim trestným stíhaním a v súvislosti so vznesením obvinenia a nástupom do výkonu trestu dohodou ukončil svoj pracovný pomer u predchádzajúcich zamestnávateľov, je súd toho názoru, že sa otec do takejto situácie dostal sám vlastným zavinením a preto aj keď v súčasnosti je zaevidovaný ako uchádzač o zamestnanie a ešte mu nebola priznaná podpora v nezamestnanosti, je nutné vychádzať zo skutočností, aké boli v minulosti jeho zárobkové schopnosti a možnosti. Keďže otec u svojho posledného zamestnávateľa Matice slovenskej predtým, ako nastúpil výkon trestu odňatia slobody dosahoval priemerný čistý príjem 607,87 eur, je súd toho presvedčenia, že je v jeho schopnostiach dosiahnuť takýto príjem, z ktorého je možné platiť na mal. L. výživné minimálne v sume 110,-€ mesačne.

V čase rozhodovania súdu bolo nesporné, že otec má zdroje na platenie bežného výživného vo výške 50,-€ a aj zdroje na platenie štvrťročnej poisťky vo výške 66,59 eur. Zároveň z jeho vyjadrení vyplynulo, že má záujem zaplatiť aj pravidelnú úhradu na účet stavebného sporenia za 2012 a 2013. Je teda zrejme, že otec aj keď v súčasnosti nemá žiadny príjem, zrejme príspevkami od svojich rodičov disponuje príjmom, ktorý mu umožňuje tieto záväzky plniť. V tejto súvislosti pokiaľ ide o platenie životnej poisťky a platenie stavebného sporenia sa súd stotožňuje už názorom, ktorý vyslovil vo svojom prvom rozsudku a totiž, že ide o dobrovoľný záväzok otca, ktorý nie je súčasťou bežného výživného, ktoré inak v pôvodne určenej sume 50,-eur už vôbec dnes nepostačuje na úhradu každodenných potrieb maloletého L.. Len úhrady, ktoré otec chce platiť titulom životnej poisťky a stavebného sporenia pre maloleté dieťa pri rozpočítaní na mesiac predstavujú výdavok 55,53 € a je teda zrejme, že otec v súčasnosti disponuje zdrojmi, ktoré mu umožňujú tieto úhrady platiť. Spolu s bežným výživným je to suma vyše 105,-€ mesačne. S prihliadnutím na mierne vyšší zárobok, ktorý otec dosahoval u posledného zamestnávateľa Matice slovenskej 607,87 € oproti príjmu z podpory v nezamestnanosti, ktorý zohľadňoval súd pri určení vyživovacej povinnosti voči dieťaťu v rámci rozvodového konania rodičov dieťaťa (580,-€) je zrejme, že je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na výživu mal. L. zvýšeným výživným v sume 110,-€ mesačne bez toho, aby súd zohľadňoval výdavky na stavebné sporenie a životnú poisťku dieťaťa, ktoré podľa presvedčenia súdu rovnako ako predtým nie sú nevyhnutné pre dnešné potreby dieťaťa.

Súd preto podľa týchto úvah zvýšil výživné na mal. L. s účinnosťou od podania návrhu teda od 15.12.2011 nakoľko nezistil také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali priznať nárok na zvýšené výživné späťne odo dňa začatia konania pred súdom.

Súd pri posudzovaní nároku na zvýšenie výživného v rozhodnom období nezohľadňoval sumu cez 2900,-€, ktorú si otec ponechal zo zrušenej prvej zmluvy o stavebnom sporení vzhľadom na skutočnosť, že túto sumu otec čerpal v čase rozvodového konania rodičov, vysvetlil akým spôsobom ju použil. Použil ju v čase, keď bol nezamestnaný a mal len príjem z podpory v nezamestnanosti a podľa presvedčenia

súdu nešlo o tak vysokú sumu, ktorú by nebolo možné spotrebovať za obdobie jeden a pol roka do doby, než matka žiadala zvýšiť výživné na mal. dieťa najmä, ak otec použil vyrovnávací podiel z BSM na úhradu záväzkov voči rodičom a predmetnú sumu použil na dozariaďovanie domácnosti, ktorú v rodinnom dome rodičov po rozvode manželstva vedie.

Vzhľadom na zvýšenie výživného od 15.11.2011 súd určil aj dlh na výživnom, pričom zohľadnil nespochybnenú skutočnosť medzi rodičmi maloletého, že otec na bežnom výživnom určenom vo výške 50,-€ nič nedlhuje. Súd určil dlh na výživnom za obdobie pol mesiaca december 2011, 12 mesiacov roku 2012 a za 7 mesiacov roku 2013 s prihliadnutím na skutočnosť, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu už bolo podľa rozsudku súdu zročné výživné na júl 2013. Pri počte 19 a pol mesiaca a rozdiel 60,-€ mesačne potom predstavuje dlh na výživnom za obdobie od 15.12.2011 do 30.6.2013 sumu 1170,-€. Túto sumu súd povolil otcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach, ktorých výšku a zročnosť určil vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Vo zvyšku uplatneného nároku súd návrh matky ako nedôvodný zamietol.

Novým rozsudkom o určení vyživovacej povinnosti voči maloletému L. došlo súčasne k zmene predchádzajúceho rozsudku Okresného súdu Martin sp.zn. 9C/161/2009 zo dňa 17.3.2010 vo všetkých výrokoch o plnení vyživovacej povinnosti voči maloletému L. M..

O trovách konania súd rozhodol vzhľadom na charakter konania podľa ustanovenia § 146 ods.1 písm.a/ O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.